

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa M.R.
przeciwko E.S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 lipca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami wprowadzenia środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 28 lipca 2016 r. naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 w zw. z art. 391 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie oraz art. 65 § 2, art. 60, 61, 405 i 410 k.c. przez niezastosowanie.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej powód oparł na przesłance, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna, ponieważ Sąd Apelacyjny nie rozpoznał zgłoszonego w apelacji powoda zarzutu naruszenia art. 379 pkt 5 w zw. z art. 321 i 187 k.p.c. Podniósł też znacząco różną od przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy ocenę prawną stanu faktycznego sprawy przez Sąd Apelacyjny, co - jak twierdzi - pozbawiło go *de facto* instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Skarga kasacyjna powoda nie spełnia tych wymagań. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się konsekwentnie, iż naruszenie art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. może być zarzucane w skardze kasacyjnej tylko

wyjątkowo, gdy wady uzasadnienia uniemożliwiają dokonanie kontroli kasacyjnej. Skarżący nie wykazał takich uchybień.

Analiza uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 28 lipca 2016 r. nie dowodzi też, że Sąd zaniechał rozpoznania podniesionych w apelacji skarżącego zarzutów naruszenia art. 379 pkt 5 w zw. z art. 321 i 187 k.p.c.

W kwestii podniesionej w skardze kasacyjnej znacząco odmiennej od przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy oceny stanu faktycznego sprawy przez Sąd Apelacyjny uszło uwagi skarżącego, że zgodnie z art. 378 § 1 zd. 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. W judykaturze wyjaśniono, że rozpoznanie sprawy oznacza, iż sąd drugiej instancji - w granicach zaskarżenia - dokonuje samodzielnej oceny dochodzonego roszczenia, konfrontując ją z zaskarżonym orzeczeniem oraz stojącymi za nim motywami (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.